

1. Fel - tá - madt a mi é - le - tünk, Ví - gan mél - tó
E szent na - pon is ál - da - nunk, An - gya - lok - kal

é - ne - kel - nünk, Úr Krisz - tust di - csér - nünk,
őt i - mád - nunk, mint U - run - kat fél - nünk,

Mert őt ma - gasz - tal - ják nap, hold s é - gi

se - re - gek, A meny - nye - i szen - tek.

2. A földben minden gyökerek, / Fáknak bimbói terjednek, mezők
megzöldülnek, / Ég madarai zengenek, / Fákon vígan énekelnek,
szárnyukkal repdesnek; / Minden illatozó füvek gyönyörködtet-
nek, / Dicséretre intnek.
3. Mert feltámadt ő igazán, / Angyala jelenté nyilván koporsónak
jobbján; / Tanítványival vigadván / Megjelent Galileában, Pétert
vígasztalván: / Örvendj, aki voltál gyakran bűnért sírásban, / Alá-
zatosságban.
4. Dicséret a nagy Istennek, / Életet ki nyert népének, a bűnös ember-
nek, / Őt részeltetvén egeknek, / Gyönyörűségében minden lakóhe-
lyeinek; / Lelki javaival népét meglátogatja, / Megtérését várja.